

РЕШЕНИЕ

№ 16577

гр. София, 11.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **588** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мария Шишкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на В. Ц. Б., депозирана от процесуалния й представител – адв. А. И., САК срещу Решение № 3714 от 02.08.2023 г., постановено по НАХД № 18/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 21 състав. С Решението е потвърден Електронен фиш Серия К, № 4210205, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с който на В. Б. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), на основание чл. 189, ал. 4 във вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, е наложено административно наказание Глоба в размер на 100 (сто) лева. В тежест на касатора е възложено заплащане на разноски – юрисконсултско възнаграждение на процесуалния представител на СДВР в размер на 80,00 лева.

С определение № 3807 от 10.11.2023 г., постановено по реда на чл. 63, ал. 3 и ал. 5 от ЗАНН във вр. чл. 248, ал. 1 от ГПК, първоинстанционният съд е оставил без уважение молбата на пълномощника на касатора – адв. А. И. за изменение на постановеното решение в частта за разноските. И този съдебен акт е оспорен с депозирана на 16.11.2023 г. частна касационна жалба.

В касационната жалба са изложени съображения за незаконосъобразност и

необоснованост на постановения съдебен акт. Сочи се, че обжалваното решение е постановено при съществено нарушение на процесуалните правила, по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 2 от НПК - липса на мотиви, което ограничава правото на защита на санкционираното лице. Изложени са съображения и за липса на обективен и цялостен анализ на събраните доказателства и ясно изразено становище по направените възражения в жалбата. Застъпена е теза за неправилно приложение на материалния закон както по отношение на установяването на съставомерните елементи на административното нарушение, така и по отношение на конкретно приложената санкционна норма. Според касатора, пропуските и известните противоречия в отразената информация относно задължителните реквизити в бланковата форма на Протокола за използване на автоматизирано техническо средство или система - Приложение към чл. 10, ал. 1 от Наредба 8121з - 532 от 12.05.2015 г. обуславят незаконосъобразността на издадения Електронен фиш. Като нарушение на закона, представляващо самостоятелно основание за отмяна, се сочи липсата на информация за срока, в който могат да бъдат подавани възражения срещу ЕФ, включително да се декларират данни за водача на превозното средство и за реда, по който може да се обжалва. Застъпено е становище, че непредставянето на доказателства от административно наказващия орган за надлежно изпълнение на процедурата по връчване на ЕФ е достатъчно, за да се приеме за основателно възражението на санкционираното лице, че е било лишено от право да представи декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДВП, безусловно свързано с категоричност на извода относно субекта на административно - наказателната отговорност. С тези аргументи, е обосновано искане за отмяна на въззивното решение и на издадения Електронен фиш серия К № 4210205. Претендира се възстановяване на направените разноски за процесуално представителство във въззивното и в касационното производство.

Касаторът и процесуалният му представител не се явиха в съдебното заседание пред настоящата инстанция. С писмена молба адв. И. е заявила, че поддържа исканията в двете жалби и аргументите, с които са обосновани.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител – юрисконсулт А., е на становище, че жалбите са неоснователни, а атакуваните с тях съдебни актове – обосновани и законосъобразни, поради което следва да бъдат оставени в сила. Претендира заплащане на юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура също счита, че обжалваното решение и определението, с което не е уважено искането за изменение на решението в частта за разноските са съобразени със закона и следва да бъдат потвърдени.

Административен съд – София-град, X. касационен състав, след като обсъди по отделно и в съвкупност приложените към делото доказателства, в контекста на становището на страните, преценявайки и наведените касационни основания, прие за установено от фактическа и правна страна :

Касационната жалба е процесуално допустима - подадена е в преклузивния срок по чл. 211 ал. 1 от АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН (съобщението за решението на СРС е връчено на 09.08.2023 г. а жалбата е заведена с вх. № 228771 от 14.08.2024 г.) от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване, съгласно чл. 63в от ЗАНН и чл. 208 от АПК, съдебен акт.

Процесуално допустима е и частната касационна жалба – подадена е в 14-дневния срок от съобщението за постановяване на определението, от надлежна страна, против

подлежащ на оспорване съдебен акт.

Разгледани по същество и двете жалби са НЕОСНОВАТЕЛНИ.

За да постанови обжалваното решение, въззивният съд е анализирал информацията от приобщените събрани в хода на съдебното производство доказателства и доказателствени средства – показанията на актосъставителя и приложените писмени документи, като е приел за установено от фактическа страна:

На 27.11.2020 г. около 12,27 часа лек автомобил „С. Ц-5“ рег. [рег.номер на МПС] , собственост на санкционираното лице – В. Б., се движил по [улица]в [населено място] срещу зала „Арена А.“ по посока от [улица]към [улица]със скорост 78 км/ч. Разрешената скорост на движение за населени места е 50 км/ч. Нарушението е установено с Видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникации, тип „С. М2“ № MD 1192. Към Електронния фиш е приложен снимков материал, позволяващ установяването на превозното средство и регистрационния му номер.

Съдът е положил дължимите усилия за събиране на относимите доказателства за установяване на всички факти и обстоятелства от значение за съставомерните елементи на административното нарушение, за което е санкциониран касаторът. Изискани и представени от административно наказващия орган са копия на Решението за одобрение на типа на уреда за измерване, издадено от Държавен институт по метрология на Република Х. (л. 22 – л. 23), Протокола от извършената първоначална проверка № 06-С-ИСИС от 21.02.2020 г. от служител на отдел „Изпитване на средства за измерване и софтуер“, Главна дирекция „Мерки и измервателни уреди“ в Българския институт по метрология (л. 20), Информация, предоставена от Българския институт по метрология относно вписания тип средство за измерване (л. 21), Протокола за използване на Автоматизираното техническо средство или система (АТСС) вид „С. М2“ № MD 1192 от 27.11.2020 г. (л. 24), Ежедневна форма на отчет (л. 27). Представен е и снимков материал, удостоверяващ местоположението на АТСС към момента на установяване на конкретното нарушение, санкционирано с обжалвания Електронен фиш. Позовавайки се на разпоредбата на чл. 189, ал. 15 от ЗДвП, Районният съд е кредитирал и информацията в приложения снимков материал към ЕФ.

Въз основа на тези факти, са направени изводите за приложимите материално правни норми.

За да потвърди Електронния фиш, съдът е приел, че в административно - наказателното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила, а и на материалния закон.

При извършената служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 и чл. 220 от АПК, въз основа на установените релевантни за спора факти във въззивното производство, настоящият съдебен състав счита обжалваното решение за валидно, допустимо и правилно.

Не са допуснати нарушения на процесуалните правила в съдебното производство, които да са ограничили правото на защита на санкционираното лице, включително да са пречили възможността за ефективното ѝ организиране, и в този аспект да са основание за отмяна на обжалваното решение. Спазени са и процесуалните стандарти при събирането, проверката и оценката на доказателствените източници противно на становището на касатора.

В мотивите на решението е кредитирана изцяло информацията, съдържаща се в

приложените към административната преписка документи и изисканите допълнително от съда, приобщени като писмени доказателства по делото, на основание чл. 283 от НПК. Въз основа на тези доказателствени източници са направени и изводите относно спазването на процедурата по установяване и санкциониране на административното нарушение с издадения ЕФ. Същият се генерира автоматично при констатиране на извършено нарушение, а с издаването му се поставя и начало на административно наказателното производство, без да е необходимо съставяне на Акт за установяване на административно нарушение и издаване на Наказателно постановление.

В Електронния фиш е посочено мястото на извършване на административното нарушение - [населено място], [улица]срещу зала „Арена А.“, посоката на движение на МПС - от [улица]към [улица]. Приложена е снимка от записващото устройство на използваната АТСС, която позволява да се установи не само превозното средство, но и регистрационния му номер и измерената скорост на движение. В Електронния фиш се съдържа и точно описание на елементите от състава на административното нарушение - „нарушение за скорост“, с конкретно фиксирано „превишение на стойността“ над разрешената стойност на скоростта на движение“ в населено място - 28 км/ч след приспаднат толеранс от 3 км/ч от установената стойност, отразена на снимковия материал – 81 км/ч. Правилно е приложена и съответната санкционна норма.

Не отговаря на съдържанието на оспорения ЕФ твърдението в касационната жалба, че не е указана възможността и срока, в който следва да се представи писмена декларация от собственика на автомобила с данни за лицето, което го е управлявало към момента на установяване на административното нарушение в случай, че то е различно от собственика на превозното средство. В долната част на ЕФ, отляво е цитирана разпоредбата на чл. 189, ал. 5 от Закона за движение по пътищата, като е възпроизведено и текстовото ѝ съдържание. По делото не е спорно, че писмена декларация с данни за друго лице с приложено копие от свидетелството му за управление на МПС не са подавани от касатора.

Спазени са изискванията на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП за форма и съдържание на издадения Електронен фиш. Същият отговаря на одобрения образец със Заповед на министъра на вътрешните работи № 8121з-931 от 20.08.2016 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП, контролните органи разполагат с правомощия да установяват нарушения на правилата за движение по пътищата чрез използване на технически средства или системи. В настоящия казус е използвана видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на регистрационните номера, комуникационен тип „С. М2“ № MD 1192, данните от което са описани подробно и в ЕФ. От представените доказателства от административно наказващия орган, приложените документи в административната преписка, се установява по несъмнен начин, че използваното техническо средство, с което е констатирано административното нарушение е надлежно регистрирано в БИМ и е било технически проверено и изправно към момента на извършване на проверката. При определяне на превишението на разрешената скорост на движение е отчетено и допустимото техническо отклонение при измерването.

Изготвеният бланков Протокол – Приложение към чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з - 532 от 12.05.2015 г. удостоверява данните от използването на конкретното автоматизирано техническо средство, с което е засечена скоростта на движение на

МПС, съдържа данни и за периода отчетен като работен режим от 11,00 ч. – 13,00 ч. на 27.11.2020 г., посоката - насочен към приближаващите МПС, режима на измерване - стационарен. Приложена е снимка на мястото, на което е било поставено АТСС, която позволява да се установят и координатите на служебния автомобил, с който се е придвижвал обслужващият екип служители на СДВР. Посочено е, че е приложено нормативно установеното правило относно разрешената скорост на движение в пътния участък, попадащ в обхвата на АТСС – населено място - чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. С тази разпоредба законодателят е въвел забрана за водачите на пътни превозни средства да превишават конкретно посочените разрешени стойности на скоростта, които са съобразени с категорията на превозното средство и вида на пътния участък. В настоящия казус, скоростта с която се е движил автомобилът, управляван от касатора, е била с 28 км/ч над разрешената от 50 км/ч.

Въз основа на данните за констатираното по предвидения в ЗДвП ред административно нарушение, е установено и лицето, което следва да носи административно-наказателната отговорност. Не е спорно, че санкционираното лице е собственик на заснетото превозно средство – факт, установен от представената информация от КАТ и не се е възползвало от правото по чл. 189, ал. 5, предл. второ от ЗДвП - да посочи данни за друго лице, отговарящо на изискванията на § 1, т. 25, предл. първо от ДР на ЗДвП в процесния период – 27.11.2020 г., около 12,27 ч.

Приложената от административно наказващия орган санкционна норма на чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е в пълно съответствие с релевантните фактически обстоятелства, установяващи елементите от състава на конкретното административно нарушение, обществената опасност на което не предпоставя прилагане на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

Не могат да бъдат споделени и възраженията относно връчването на ЕФ. Липсата на данни в информационните системи на МВР – АИС – АНД за дата на връчване, както и на съхранявани в отдел „Пътна полиция“ – СДВР документи, отразяващи този факт, не води до ограничаване на правата на санкционираното лице каквото се твърди и в касационната жалба. И това е така, доколкото с този факт – връчване на ЕФ се свързва единствено началния момент, от който започват да текат сроковете по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН и предвидените в чл. 189, ал. 5 и ал. 9 от ЗДвП. Депозираната въззивна жалба е разгледана като допустима, въпреки продължителния период изминал от издаването на ЕФ до подаването на жалбата пред СРС – повече от 2 години (ЕФ е издаден на 27.11.2020 г., а жалбата е заведена в СРС с вх. № 274010 от 08.12.2022 г.) именно въз основа на отразеното в съпроводителното писмо, с което е изпратена административната преписка – липса на категорични данни за дата на връчване на ЕФ. В този смисъл, не е съществувала процесуална пречка по идентичен начин санкционираното лице да подаде и декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, за да удостовери евентуалното наличие на данни за друго лице, в случай че заснетото МПС от използваната АТСС за констатиране на административното нарушение не е било управлявано от неговия собственик.

Предвид изложеното, касационната инстанция счита, че въззивното решение следва да бъде оставено в сила, а депозираната касационна жалба като неоснователна да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, съобразно разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, на процесуалния представител на касатора следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за касационното производство, определено по реда на чл. 37 от

Закона за правната помощ във вр. чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ - в размер на 80 лева, заплащането, на което следва да се възложи в тежест на санкционираното лице.

Не са налице основания за изменение и отмяна и на обжалваното определение от 10.11.2023 г., постановено по реда на чл. 63, ал. 3 и ал. 5 от ЗАНН във вр. чл. 144 от ЗАНН и чл. 249, ал. 1 от ГПК. Настоящият съдебен състав споделя аргументите, изложени в мотивите на оспорения съдебен акт, че присъждането на възнаграждение за процесуално представителство не може да бъде обвързано със задължително участие в съдебно заседание, доколкото приложената от Районния съд норма на чл. 27е от Наредбата не предвижда подобно разграничение, каквото например е уредено изрично в чл. 22ж, т. 1 и т. 2 от Наредбата. Основният принцип, на който е подчинено определянето на възнаграждение за оказана правна помощ е съответствието на размера с вида на правната помощ и с нормативно определените минимална и максимална граница. Присъденото с обжалваното решение минимално по размер възнаграждение от 80 лева и според настоящата инстанция съответства на процесуалната активност на представителя на административния орган.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. 2 от АПК във вр. чл. 63в във вр. чл. 63д ал. 5 във вр. ал. 4 ЗАНН и чл. 248, ал. 3 от ГПК, Административен съд София град, X. касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3714 от 02.08.2023 г., постановено по НАХД № 18/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 21 състав.

ОСТАВЯ В СИЛА Определение № 3807 от 10.11.2023 г., постановено по НАХД № 18/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 21 състав.

ОСЪЖДА В. Ц. Б. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 (осемдесет) лева, направени по делото разноски – юрисконсултско възнаграждение за касационното производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: